

DRIE HUWELIJKEN

Zoo nadert dan die blijde dag, dag van het huwelijksfeest van onze geliefde prinses Juliana met prins Bernhard van Lippe-Biesterfeld. En als hij wezen zal als de dag van ondertrouw, toen de juichende zon van een stralenden winterdag de kleuren zoo vroolijk deed glanzen, dan zal er in de feestelijke Residentie zeker niemand anders in huis blijven dan de heel ouden en de heel jongen van dagen. Want het spreekt vanzelf: bij het huwelijk van onze lieve Juliana, daar moet ieder een bij zijn.

Weken achtereen hebben wij er ons immers op voorbereid. We hebben de versieringen zien groeien; we hebben allerwege in de stad de toebereidselen zien nemen voor het groote feest. Overal, waarlangs de feeststoet zal komen, staan reeds weken de tribunes opgericht, waar al de kijklustigen zullen moeten worden geborgen. Begrijpelijk, want niet elken dag huwt er een prinses, en zij, die nu trouwen gaat, is bovendien onze eenige prinses. Zij is nu eenmaal het aangebeden kind van Holland, de hope des vaderlands.

Maar we willen het nu niet hebben over die prachtige en tegelijk statige feestelijkheden, die ons wachten. We weten van de Gouden Koets en de overheerschende rol, die deze zal spelen in den schitterenden stoet van vorsten en hoogwaardigheidsbekleeders; we weten van den tooi van de Groote Kerk, waar honderden de plechtigheid zullen bijwonen; we weten ook, hoe de grijze gewezen hofprediker Ds Welter, die ook de prinses eenmaal als lidmaat der Kerk bevestigd heeft, het huwelijk inzegenen zal, en hoe hofprediker Prof. Obbink den dienst zal leiden. Dat alles weten wij en wij zijn natuurlijk allen even verlangend, om er iets van te zien, ofschoon ieder even vanzelfsprekend zich wel wat ongerust maakt, dat er eens iets tusschen beide zou kunnen komen. Het kan zoo druk zijn, nietwaar, en dan... het is winter en griep is een echte winterkwaal.

Het Haagsche Stadhuis, waar het burgerlijk huwelijk van de Prinses zal voltrokken worden door burgemeester De Monchy.

Ja, het is winter en menigeen zegt: hoe jammer, ware het maar uitgesteld tot de lente er is. Begrijpelijk, die wensch, maar even begrijpelijk is het, dat juist deze datum gekozen werd, want 7 Januari is een bijzondere dag voor ons Koninklijk Huis, daar vele jaren geleden er een ander huwelijk in dit Huis werd gesloten en dat andere huwelijk was de echtverbinding tusschen Koning Willem III en onze lieve Koningin-Moeder Emma, aan wie we allen nog zulke dankbare herinneringen hebben, onze Koningin wel in de eerste plaats, want zij betreurt in haar verlies dat eener voorbeeldige liefdevolle moeder.

Natuurlijk, van dat huwelijk weet niemand meer iets af door eigen aanschouwing, het is al zoo lang geleden, want het had op den zevenden Januari 1879 plaats en niet eens hier te lande, maar in de met rozen kwistig versierde kleine slotkapel van Arolsen, de hoofdstad van het kleine vorstendom Waldeck-Pyrmont. Maar toch trad op dien dag de derde dochter van den regeerenden vorst Adelheid Emma Wilhelmina Therese in het huwelijk met onzen Koning, die weduwnaar geworden was. Het was een vorstenhuwelijk, dus een deftig huwelijk, maar toch werd het in kleinen kring gevierd. De voorzitters onzer Kamers waren erbij, de minister van Buitenlandsche Zaken, eenige hofdignitarissen — dat waren wel de voornaamste Nederlanders, die het bijwoonden. Maar van Duitsche zijde waren er zooveel te meer en heel Arolsen leek wel uitgelopen om het huwelijk der liefallige prinses, waarvan men zoo hield, bij te wonen. Hofprediker Scipio hield een indrukwekkende preek, waarin hij het jeugdige bruidje toewenschte, dat zij ten zegen mocht zijn voor een waardig en edel volk. Of zij woord gehouden heeft? Het antwoord is haar ontelbare malen gegeven door het volk van Nederland, dat haar zoo innig liefhad en haar zoo bewoende, toen zij aan dat volk ontviel. De liefallige

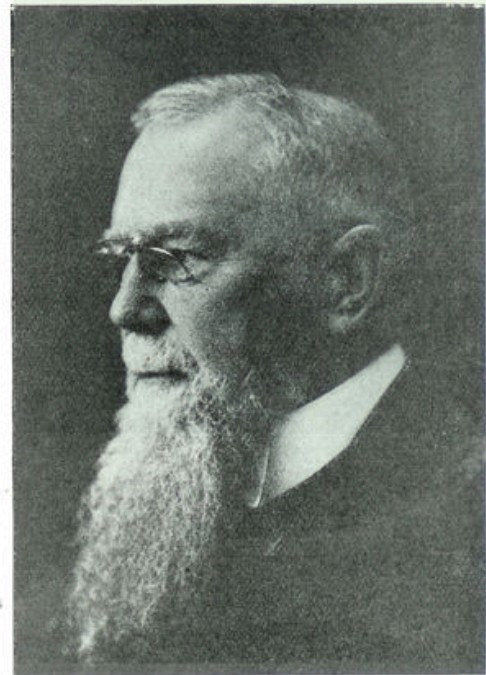
De voltrekker van het burgerlijk huwelijk, Mr De Monchy, burgemeester der Residentie.

bruid van toen is een edele Koningin geworden, die vooral om haar liefdadigheidzin geliefd geworden is. Het geschenk van een dankbaar volk voor wat zij als regentes voor dat volk geweest is, schonk zij aan dat volk terug in den vorm van een sanatorium ter bestrijding van de tuberculose. Zou zij daarbij gedacht hebben aan de oudste zuster, die als een aanvallig meisje was weggeteerd? Zeker is het, dat de jongere Emma veel geleden heeft onder dat verlies van het wegwijnende zusje en dat zij in elk geval de verschrikking der tuberculose in eigen kring heeft aanschouwd. Maar toen zij als een jonge Koningin onze landsgrenzen overschreed, was dat verdriet reeds lang geleden en zagen de Nederlanders een van vroolijkheid stralende jonge vrouw aan de zijde huns konings. Zij waren zoo blij over die intrede van jeugd en vroolijkheid in het oude hof en niemand minder dan de dichter Perk drukte die vreugde uit, toen hij zong:

Het Hof waarin geen vrouw meer leven wekte,
Lag daar als met den Dood bevracht...
Nu glijdt, Goddank, langs vrouwenschouderen zacht
Weer Hollands Hermelijn, het onbevleete.

Zoo zien we: dit huwelijk was een huwelijk in den winter en vandaar dat ook Juliana's huwelijk valt in het wintergetij, want zoo wilde onze Koningin het, die zelf ook gehuwd is in den winter. Want ook deze datum, 7 Februari, was maar geen toevallige. Immers, toen onze Koningin in den echt verbonden werd met Prins Hendrik, was zij precies even oud als haar moeder het bij haar eigen huwelijk was geweest, namelijk 20 jaar 5 maanden en 7 dagen.

De verlovingsstijd onzer Koningin met Prins Hendrik heeft ook niet lang geduurd. Op 16 October 1900 werd minister Pierson op Het Loo ontboden, om daar te vernemen, dat dien avond Hertog Hendrik van Mecklenburg arriveeren zou voor een bezoek. Wat dit bezoek beteekende, vernam de minister toen: het be-

De oud-Hofprediker Ds W. L. Welter

duidde de verloving der Koningin met dezen Prins. Reeds den volgenden dag kon men de desbetreffende proclamatie in de Staatscourant lezen, die voor vrijwel ieder een verrassing was, zooals de verloving onzer Prinses enkele maanden geleden ook een volkomen verrassing voor ons volk was.

Het huwelijk der Koningin is een schitterende feestviering geweest, maar daarvoor was het dan ook het huwelijk van een regeerend staatshoofd. Het burgerlijke huwelijk had plaats in de Witte Zaal van het Paleis, het kerkelijke in de Groote Kerk. De weg daarheen was prachtig versierd; 55 eerebogen waren alleen reeds langs dit korte traject opgericht. De kerk zelf zag er uit als een bloementuin, allerprachtigst. En niet minder dan 1600 personen woonden de plechtigheid bij, voor het meerendeel hoogwaardigheidsbekleeders, vorsten en gezanten. Onze jonge Koningin zag er zoo stralend uit in haar witte bruidstoilet en kanten sluier met oranjebloesem en edelgesteenten, bijeengehouden en gekroond door een diadeem.

Voor den kansel waren zetels geplaatst voor het bruidspaar en de gasten, en toen die allen gezeten waren, zong een koor wonderschoon een lied, waarin het Bijbelverhaal van Ruth en haar schoonmoeder verwerkt was: Uw volk is mijn volk en uw God is mijn God. En na het gebed van Dr van der Flier, den hofprediker, klonk zoo ontroerend de zegenbede: U zegne God; Hij stelle u tot een zegen, waarop na een korte predikatie de huwelijksvoltrekking plaats vond. En evenals elk ander paar, dat in den echt verbonden werd, kregen ook deze jonggehuwden een Bijbel ten geschenke.

Maar dat is alles verleden; het geschiedde vele jaren terug. Thans zal in dezelfde Kerk een ander vorstenhuwelijk plaats vinden: het kind, gesproten uit den echt, die toen bevestigd werd, zal nu zelf de trouwbelofte afleggen. En onze bede zal daarbij zijn, dat God Zelf dit huwelijk voor vorstenhuis en volk tot rijken zegen moge stellen...

Q. A. DE RIDDER

De Hofprediker Prof. Dr H. Th. Obbink.